

af nya eller bibehållande af redan befintliga försäljningsställen, finge utöfva en sådan rösträtt, utan äfven angränsande kommuner och sådana, som äro belägna på visst afstånd, t. ex. på mindre än en mil, borde af lätt insedda skäl ega att deltaga i omröstningen, hvarvid deras röster skulle åtnjuta samma värdeberäkning som den förstnämnda kommunens, hvilken frågan närmast gälde.

Med anledning af hvad jag här anfört, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen må besluta, att inga nu befintliga eller ifrågasatta nya spirituosa-försäljningsställen inom en kommun må efter viss tid, t. ex. efter den 1 januari 1894, få utöfva sin verksamhet förr, än sådana omröstningar försiggått, som här ofvan äro antydda.

Stockholm den 24 januari 1893.

J. Anderson
från Tenhult.

N:o 131.

Af herr **J. Anderson** i Tenhult, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning och förslag rörande indragning af kammarkollegium.*

Vid den tid kongl. kammarkollegium tillkom och under en längre följd af år var denna institution för de administrativa ärendernas behandling nödvändig; mångfaldiga och viktiga voro de ärenden kollegium då hade att behandla, ej minst sådana som rörde skattläggningar. Under årens lopp hafva visserligen mindre och obetydliga ärenden tillkommit, men deremot flera besvärliga och vidt-

omfattande frågor från kollegium skilde såsom qvarnskatteanläggningar, skattefriheter, indragning af hemman och jordar till staten, hushållning med och utarrendering af statens domäner och skogar, flygsandsplanteringar och mycket mera, som nu mera dels icke ifrågakommer, dels blifvit öfverflyttade på andra embetsverk, hvartill kommer att grundräntorna blifvit för några år sedan fixerade för att efter år 1904 alldeles upphöra, hvaraf följderna blifvit att bemälda kollegiums viktigaste göromål upphört och således icke har samma uppgift och betydelse som förr, hvaraf den slutsats måste dragas, att kollegium nu mera icke har behof af den mängd arbetskrafter, som förr voro behöfliga.

Af statistiska centralbyråns år 1881 utgifna aflönings- och pensionsstatistik ser man hvilka ansenliga belopp som årligen utbetalas för ifrågavarande statsinstitution.

Af diarierna, som föras inom bemälda embetsverk, synes, som målens antal ej vore så få, men om man granskar beskaffenheten, får man lätt den uppfattningen, att en stor del af dem är af den beskaffenhet, att största besväret med dem är att införa dem i diarierna.

Skulle man bedöma kollegii verksamhet efter den långa tid som åtgår, innan en del dit inkomna ärenden blifva pröfvade och afgjorda, skulle man äfven kunna tro att tjänstemännen äro med göromål öfverhopade, men om en undersökning företages, huru sällan föredragning sker och under hvilka urgamla former som der arbetas, kan man sannolikt äfven i denna del få en annan öfvertygelse.

För den invigde vill det synas, som ifrågavarande kollegium, för att få sysselsättning, egnade sin tid åt allt för mycket underordnade saker, t. ex. höjning af prisen å i markegångstaxorna upptagna räntepersedlar med ett öre, säger 1 öre per kubikfot spanmål. Då vanligen alla andra räntetagare äro nöjda och belättna med de pris, som vederbörande deputerade inför vederbörande myndigheter i laga ordning åsatt, kan man göra sig den frågan: hvarför skall staten då ej vara belåten? Är det skäl att bekosta ett dyrbart kollegium, som sysslar med dylika och andra underordnade frågor?

Jag har icke tänkt mig att ifrågavarande embetsverk för närvarande kan helt och hållet indragas, men jag föreställer mig att det kan reduceras till en mindre administrativ byrå med några få

tjenstemän och att aflöningen, som nu utgår med mer än hundra tusen kronor, kan nedbringas till mindre än en tredjedel och har jag vidare antagit, att den mängd äldre jordböcker och andra äldre handlingar som i lokalen finnas, kunna efter nödig anordning inrymmas i några få af rummen under tillsyn af en arkivarie och nödig vaktbetjening.

Det kan icke finnas många inom Riksdagen, som numera anse att staten behöfver en så dyrbar inrättning som den nu ifrågasvarande; tiden synes nu vara inne att göra en grundlig reduktion, likasom att enträget påyrka, det inga tjenstemän hädanefter der tillsättas annorlunda än på förordnande.

Redan för 24 år sedan hemställes om åtgärders vidtagande till besparing i utgifterna för den civila administrationen. Sådant ärende behandlades af särskildt utskott. (Se dess utlåtande n:o 1 vid 1868 års riksdag.)

Att Kongl. Maj:t och dess regering äfven tänkt sig, att kongl. kammarkollegium bör undergå förändrad organisation och i längden ej kan som sjelfständigt embetsverk anses, har man anledning antaga, då man läser andra stycket i kongl. kungörelsen den 14 november 1879, n:o 50.

Då enskild motionär icke läser kunna framkomma med fullständigt detaljeradt förslag om kongl. kammarkollegii omdaning i nu antydda syfte, har jag föreställt mig, att för ändamålets vinnande, skrifvelse till Kongl. Maj:t bör aflåtas med begäran om frågans utredande och att Riksdagen dertill anslår nödiga medel.

Med anledning af hvad nu blifvit anfördt, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen i skrifvelse anhåller att Kongl. Maj:t ville låta utreda och för nästkommande riksdag framställa förslag:

1:o Om indragning af kongl. kammarkollegium och att, om så finnes nödigt, i dess ställe och i samma lokal inrättas en mindre kameralbyrå med 3, högst 4 tjenstemän utom arkivarie och vaktbetjening;

2:o att under tiden inga tjenstemän i kammarkollegium tillsättas annorlunda än på förordnande och

3:o att Riksdagen må besluta att till frågans behöriga utredande anvisa ett förslagsanslag af 5,000 kronor.

Då denna motion afser att bereda en minskning i de ordinarie statsutgifterna, öfver hvilka statsutskottet har att yttra sig, anhålles om remiss till nämnda utskott

Stockholm den 27 januari 1893.

J. Anderson

från Tenhult.